

Nincs már rakendről a tanácsuléseken – mondogatom sokszor fanyalogva a fiatalabb kollégáknak egy-egy élő közvetítés előtt, alatt és után.

Valahogy nincs annyi jogi csavar, meglepetés, cselezés az egészben, illetve ezeknek a fizikai vetületei: eltűntek a rövid ujjú ingek alól kikandikáló hónaljkytyák, az ajtó- és ablakcsattogtatás, a nyíltszíni fenyegetőzés, az artikulátlan üvöltőzés, a mocskolódás, személyeskedés, gáncsokkodás.

Eltűntek, mint a pálcák a küllők közül

Valahogy minden olyan steril lett, olyan „polkorrekt”, hogy alig érik az embert meglepetések.

Legfeljebb néhány erősebb szóváltás, finomkodás, **pici kis viharok a még kisebb bilikben**, kicsi elmúltnyolcévezés, Buntázás, azelőtt némi Szászjenőzés színesíti az alig 2-3 órás üléseket.

Manapság sokan okostelefont, lapotopot bújnak az ülések alatt is, a hivatali alkalmazottak csendben ülnek, legfeljebb mosolyognak a jegyző úr viccelődéseiben.

Ez egy ilyen világ, ahol a fehér is fekete tud lenni, ha a többség azt akarja. Mondhatnák most azt, hogy botrányra éhes az újságíró, „me nem tud megúlni a seggin a búlvárírkász”. Szó sincs erről.

Csupán olyan érzésem van, mint egy gyenge focimeccs után, ahol **két csomag tökmag** és ötpercnyi seggvakarás után születik egy olyan ártatlan 1-1-es eredmény, ami mindenkinek jó.

Pedig-pedig

Tudnának azok a falak s az emberek mesélni! Jó tíz-tizenöt-húsz évvel ezelőtt azért nagyon komoly, durván rakendröllos tanácsulések voltak! Az akkori résztvevők, esetleg idősebb újságíró kollégák minden bizonnyal jól emlékeznek egy-egy meglepő, Szász Jenő-féle jogi csavarra, éjszakába nyúló adok-kapokra, az ülés menetébe beleszóló, agresszív hivatalnokra, végeláthatatlan csatákra.

Micsoda idők voltak, micsoda szócsaták, micsoda kifejezések! Micsoda beszéd- és sértegetés-maratonok, mekkora figurák, arcok, húzások!

Amikor úgy hívtak össze rendkívüli tanácsulést, hogy a testület fele nem tudott róla, vagy amikor úgy vonultak ki az ülésteremből, hogy közben még integettek is a fényképezőgépnek, arról nem is beszélve, amikor Szombatfalván véletlenül egyszerre autóstoppoltak a bíróságra!

Amikor nyitni kellett az ablakot, mert annyian voltak bent a teremben, s amikor a városháza karzatáról hangoskodni, beszólni, minősíteni lehetett, mint egy cirkuszban vagy egy gladiátorviadalon! Na, azok voltak az igazi rangadók!

Amikor nemcsak a tanácsos kolléga hihetetlen aljasságával és cinizmusával kellett megküzdeni, hanem a célszemély még fizikai veszélyben is érezhette magát, mert a szó szoros értelmében a **nyakára hívták az embereket** és a közösség ellenségének állították be.

Amikor az utóbbi években mosolygósnak, viccesnek megismert jegyző kétségbeesetten, karját széttárva rimázkodott: „Nagyhon szhépen mhegkérem önhöket, hogy ne kínozzanak..!”, miután felelősségre vonták – az ám! És hasonlók.

Manapság is nehéz az egészet magyarul végigvinni, de a tizenöt évvel ezelőtti (h)ősidőkben az újságíró kellett lefordítsa az olvasóknak a „*decsizió*”, a „*klandesztin*”, a „*depónia*”, a „*csurdalékvíz*”, a „*virált*”, a „*atni*”
a
„*háosz van!*”
a
„*huszonegy Verestóy van a telefonkönyvben!*”

és más szakkifejezéseket. Élmény volt, egy kihívás, ami feladatot adott és **egész embert kívánt**.
.

Az embernek – bár kicsiben – meg fogalma lehetett arról, hogy egyesek mit képesek az úgynevezett törvény alá bújva megtenni, ha valamit el akarnak érni.

Az a minimum volt, hogy félbeszakítás nélkül képesek voltak rojtosra beszélni a szájukat, mert akkor nem tevődött fel ilyesmi, mint ma, hogy „ne raboljuk egymás idejét”. Akkoriban azért is összeültek, hogy rabolják. Sőt, ez volt a fő cél. Hogy ne tudjon azalatt mást csinálni.

És eltűntek az olyan kifejezések is, hogy „mit téped a szájadot?” vagy az is, hogy

„ne röhögj, te, pinabohóc”.

Manapság meg olyan eset is van, amikor egy-egy nevet elhibázok a szöveges, élő közvetítésben. El bizony. Lelkem rajta. De erről tehet a viselője is. Ha annyira aktív volna, akkor valószínű, hogy a sok gyakorlás után megtanulnám leírni hibátlanul, és összetéveszthetetlen lenne. Például egy Borbáth vagy egy Ferencz Istvánt egyszerűen nem lehetett hibásan leírni. **S összetéveszteni sem**
.

Nem mondom, voltak sziporkák az elmúlt egy évben is. Az elmúlt nyolcban is. De valahogy nem nemesedtek klasszikussá. Esetleg egy sokat ismételt buntaleventei mondás – „az ellenzék pálcát tett a küllők közé” – kifejezés várhatja, hogy klasszikussá nemesedik a minden tanácsulések legjobb mondatai témában. De a pinabohócot vagy a 21 Verestóyt a telefonkönyvben überelni úgysem tudja.

Az, hogy ma összezörrennek szóban az asztal felett, enyhe lepkefing-utánzat ahhoz képest, ahogy annak idején még

a különböző szájszagok is hadakoztak

egymással, lévén, hogy a víz is elfogyott az ülésről, s nem hoztak újat. Rendszeresen kikandikáltak, sőt kilobogtak a műanyag, rövidujjú ingekből a nedves hónaljkutyák, izzadtak az egyre ráncosabb homlokok, s az asztalra kitett kávé is úgy elfogyott egy-egy **nagyobb torokkapacitású tanácsos** begyében, hogy utána egy hétig reszketett tőle.

Akkoriban még a levegő is reszketett, nemhogy a zabszem a seggben. Bizony!

Nem akarok lekicsinyelni semmit, de azért nem tennék egy lapra egy Orbán Árpád kontra Benedek Árpád Csaba vitát 2016-ból, de még egy Bunta-Gálfi vitát sem 2012-ből mondjuk egy 2002-es Borbáth-Szász szócsatával, nem beszélve a bírósági eljárásokról, rágalmazási perekről, törvénszéki ügyekről, tanácsfelosztatásról. Egész egyszerűen **nem ugyanaz a műfaj**.

Nem az a sportág.

Persze, mondhatják most, hogy miért kell a múlttal jönni állandóan, az lezárult, véget ért, elmúlt, spongya rá, stb. Egyszerű a képlet: ma nem lennénk ott, ahol vagyunk, ha nem lettek volna azok a bizonyos régi tanácsulések.

Azokon szocializálózott bizony sok-sok önkormányzati képviselő, hivatali dolgozó, volt és jelenlegi újságíró vagy csak egyszerű ember, akinek csupán a hangoskodás, a beszólás volt a feladata, miközben képtelen volt észrevenni, hogy egy manipuláció részese. Egy **eszközember**

.

Így volt ezzel sok-sok, magát büszkén önkormányzati képviselőnek valló székeludvarhelyi is, aki meg volt győződve arról, hogy ő a városért tesz, holott éppen valaki vele, **őt felhasználva tett a városra.**

Ezek alatt az évek alatt tanulta meg ez a sok-sok ember, hogy ilyen helyzetben hogyan illik és hogyan lehet viselkedni, érvelni, vitázni, kijelenteni, vádolni, védeni, közölni. Hogy mik a határok, hogy meddig lehet elmenni, hogy hogyan lehet kijátszani vagy betarta(t)ni a törvényt.

És ehhez kellett a több év alatt átveszekedett, átcsalt, átkáromkodott, átizzadt tanácsulések. Hogy ma ott tartsunk, ahol vagyunk.

Vagy nem. Vagy mégsem.

[» A rajz a Benő és Junta sorozat része, itt nézegetheted.](#)